

Branislav Michalka: „Exploze barevnosti, nespoutané žádným estetickým kánonem, ledaže bychom považovali za zlaté pravidlo devizu: čím ohavnější, tím lepší; ztráta smyslu pro cudnost, a to nejen cudnost morální, ale i estetickou, která zabraňovala starým herkám a olysalým seladónům opovážlivě ukazovat svou odkvetlou krásu.“

Autor: Branislav Michalka

Léto je za námi. A znovu jsme viděli všechno. Prsa, stehna, zadnice, bicepsy, chlupy, žíly křečové i bodybuildingové, minimalizované hadříky zařezané do všech možných otvorů,

hrozící přetržením při každém pohybu; lýtka ošmirglovaná jakož i ta zanedbaná; zkrátka, oživlé obrázky ze Zdravovědy v pohybu. Úchvatné. A zároveň velmi namáhavé. Ten, kdo se chce vyvléci ze spárů pokušení a uchovat si jakous takous čistotu v tomto „krásném novém světě“, se musí ohánět jako Obi-Wan Kenobi se světelným mečem. Ještě ani nestihnete odvrátit pohled od spoře oděných tahitských domorodkyň slovenského původu, jinak též žákyní církevního gymnasia, už se na vás valí kypré padesátnice v negližé a v dobré víře, že jsou živým dokladem existence elixíru mládí. Po nich následují maminky v hadrech, za které by je pan inspektor někdy před 80 lety bleskově naložil do antonu, odvezl ke „dvěma lvům“ (pověstné sídlo kriminálky v Bratislavě – pozn. překl.), přičemž by soucitně pohladil jejich dětičky, vzdychající nad těžkým údělem dítek prodejných žen. Vzápětí svůdná sedmdesátnice, vyuzená na samotný práh pigmentových možností, ladně překloupí vřeteno vrásek jedné nožky přes druhou. Její rozkošná vnučka, roztažená na lavičce autobusové zastávky v poloze čerstvé rodičky, si s grácií šimpanzice škrábe obuví vietnamského typu své dokonale vyvinuté hnáty, aby se zbavila jakéhosi svrabu, nebo čehosi...

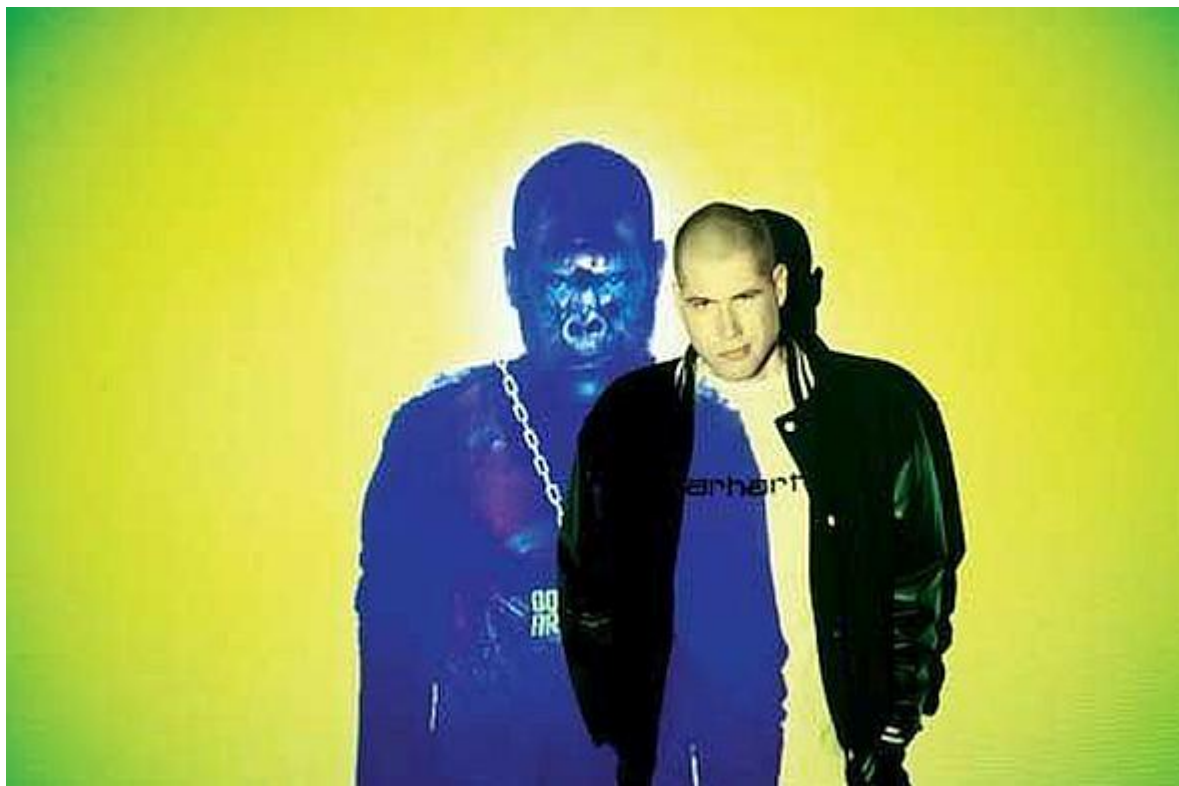
Odkud to všechno vím? Běda, vždyť jsem se jen koukal. Zvědavost delabruèrovce přemohla zděšení. Rota dětiček a platfusových nožiček jde kolem, pleskajíce čandalími šlupkami pralesní provenience při chůzi o paty. Palce jim přesahují okraje umělohmotné rozšmajdané obuvi a valí se šťastně se stejně kariboidně naladěnými babičkami a maminkami. Den nezná slitování do slunce západu. Tam, kde končí pokušení, začíná hnus. Kdo by nezaplesal při pohledu na pivní pancíř statného padesátníka, bodře převislý přes orvané bermudy a nabízející se slunci v plen? Koho nedojme rozkvetlá muskulatura statného rapera, protkaná malebnými kérékami orientálního původu? Kdo by zůstal chladným při pohledu na depilovaný hrudník mladého androgyna? Ten by snad ani nemohl mít srdce. A šlupky, coby obuv, nekonečné zástupy šlupek, věčně pleskajících, zpocených, umělohmotných, rozšmajdaných, bambusoidních...

A tak to jde celý den, dokud se nedoplížíte domů ke svému radiátoru, velebíte cestou výrobce cihel, vrtaček a brusek za to, že instalují takové decentní poutače, na kterých absentují nástroje organického původu (ale ani to neplatí vždy). Vyčerpaní si sednete, vy vyčerpanější lehnete, a pustíte si starý film, šinoucí se vpřed políčko za políčkem, ukazujícími podivné časy, prošpikované a nadívané samými oblečenými lidmi. A když se na závěr tiskne líčko k líčku, jsouc to nejvyšším projevem nespoutaného Erotu, propuknete v hysterický pláč. Nad vaším pokojem se vznáší neodbytná otázka: jak jsme se tak rychle mohli ocitnout v takových každodenních záplavách sraček?

Odpověď se nabízí sama: degenerace. Jsme degenerovaní. Jak jinak nazvat sestupný trend, kterým se v průběhu padesáti let degraduje úroveň veřejného vystupování populace z tak uhlazeného (v poměru k ostatnímu světu) a sofistického, jakým byla ještě v polovině 20. století, na současnou úroveň savany. Neuvěřitelná rychlost, pokud bychom ji nesledovali v přímém přenosu. Doba je nanejvýš poučná pro dějinnou komparaci. Nikoli staletí jsou nutná na degeneraci civilizací a kultur, stačí pár desetiletí a vše je v prachu. Věci lepené a pracně montované po staletí se rozpadají, flóra pěstovaná v potu tváře na záhonech věků vadne v během okamžiku.

Odhlédněme však od morálně-teologického vyústění tohoto nudistického hemžení a soustředíme se jen na civilizační ukazatele našeho současného stavu a časů brzy budoucích. Bedlivý pozorovatel musí konstatovat, že náš život se v průběhu oněch 50 let přetransformoval z polohy dědiců evropské kultury do polohy zpočátku konzumentů, později aktivních šířitelů africké podkultury, nebo něčeho, co se ve srovnání s kulturou, kterou Evropa vytvořila, dá nazvat nanejvýš pakulturou. Náš způsob oblékání, chování, zábavy a myšlení pomalu ale jistě ovládají prvky afrikanisace. Mentalita Evropana se mílovými kroky přiblížila k mentalitě Afričana, čímž umožnila bílým Evropanům identifikaci s africkou pakulturou. Dnešní Evropan se cítí v africké kultuře jako doma. Jediné, co ho zaráží, je záhada, proč ti nesmírně šikovní a zábavní kluci a holky, kteří umí v rámci několika tónů tak pěkně napodobovat kopulační pohyby, nejsou bílí. Pokud by se nějakým zázrakem u nich podařilo dosáhnout podobný pigmentační efekt jako u zvěčněného Michaela Jacksona, nastalo by mezi eurospodinou bujaré veselí a nezměrná radost, protože by padla i poslední bariéra překážející v přímé cestě do náruče pralesa a savany. Dnešní situace jasně ukazuje, jaké lehkovážné a pomýlené bylo podřizovat pojem rasy biologicko-pozitivistické terminologii a darwinismu. Naopak, jasně se ukazuje, že příčinou zušlechtění jsou faktory duchovní, které jsou tedy i primárním formovatelem zušlechtěných lidských kmenů. Co jsou platné současným Skandinávcům i Germánům obecně jejich dolichocefalní lebky a světlý vlas, když se jejich vkus a chování neliší od chování rapera z Brooklynu?

Příznačná pro tuto situaci je historka, kterou mi vyprávěl jeden gastarbeiter slovenského původu, který přikládal ruku k dílu, překročiv bílé útesy v Doveru. V malebném městečku, kde bylo jen zhruba 40 kebabáren, se setkal se dvěma blondáky z Polska, obdivovateli rapové „hudby“. Jaké však bylo jeho překvapení, když zjistil, že tito od hlavy až k patě vyčernochovaní junáci v lesklých teplákách, s kotevními řetězy kolem růžového krku a s prsty v zajetí nikoli pána prstenů, ale celé hordy, celého kaganátu prstenů, si ze všeho nejvíce hnusí černochoy. Křiklavější případ kulturně-sociální schizofrenie bychom jen těžko hledali. Pozoruhodná to věc: bílý černocho (pokud se chceme vyhnout horším, ale svojí razantností **přesnějším pejorativům**) nenávidí černého černocho. Vypadá jako černocho, chodí jako černocho, myslí jako černocho, líbí se mu všechno černošské, ale nenávidí černocho. Poslední zbytky sebeuvědomění, pramenící zřejmě z častého a narcistního šilhání do zrcadla, kde neustále vidí osobu budící vizuálně odlišný dojem od Afričana, ho nutí pokrytecky zachovat alespoň tento rozdíl, nafouknout ho do nebetyčných rozměrů a přisoudit mu substanciální důležitost.

Souboj o Evropu, který pomalu začíná eskalovat mezi euro-domorodci a přistěhovalci, se již pomalu přestává jevit jako střet Evropanů a barbarů, ale jako konflikt Afričanů nových s Afričany a orientálci starými. Afrika již není jen importovaná, kolem nás. Je v nás.

Ve své prostoduchosti nechápe, že Evropan bez křesťanství a evropské kultury je stejně kulturně méněcenný jako leckterý jiný barbar, a tedy bez oprávnění na dominanci a kulturní misi ve světě. Čistá pohanská nenávisť k jinému kmeni, jehož pakulturní projevy zároveň obdivuje, ho vede do střetu s elementem z rákosové chatrče, který mu je ale však zároveň mnohem bližší než cokoli ze středověké katedrály. Tu by použil snad jen k natočení videoklipu plného motivů spodního prádla. Nechápe, že svojí kulturní preferencí jen potvrzuje Afričanovi ohavný blud, podle kterého je africká pakultura rovnocenná s evropskou kulturou. V souboji s Afričanem mu zůstala již jen jedna možnost – rapovat ještě lépe než černocho.

Souboj o Evropu, který pomalu začíná eskalovat mezi euro-domorodci a přistěhovalci, se již pomalu přestává jevit jako střet Evropanů a barbarů, ale jako konflikt Afričanů nových s Afričany a orientálci starými. Afrika již není jen importovaná, kolem nás. Je v nás.

Sledujme, s jakou instinktivní ochotou se Evropané zmocnili pralesní módy, módy pobřeží, lenivosti, lajdáctví a šupáctví. Jak zatěžko je jim setrvat v oblečení v teple. To, co bylo pro koloniální úředníky běžné v mnohem vyšších teplotách, o vojácích nemluvě, je pohlíženo současnými euro-afričany jako šílenství. Proč se neuvolňují? Nač uzavřená obuv, nač oděv?

To je všechno tak nepohodlné. Ztratil se jakýkoliv smysl pro vkus. Exploze barevnosti, nespoutané žádným estetickým kánonem, ledaže bychom považovali za zlaté pravidlo devizu: čím ohavnější, tím lepší; ztráta smyslu pro cudnost, a to nejen cudnost morální, ale i estetickou, která zabraňovala starým herkám a olysalým seladónům opovážlivě ukazovat svou odkvetlou krásu. Převíslé pupky, tělesné šrámy všech druhů, rozpláclost a ztráta formy v postoji, gestech a pohybu. U mladých i starých. Vpád animálnosti a desapientizace.

To není pohrdání přirozeností, když někdo zakrývá své stáří, to je cudnost estetická, tak jako zakrývání svůdného těla je cudnost etická. Obě jsme ztratili ve prospěch pralesní kopulační vyzývavosti, pralesní stařecké rozvalenosti a uchichtané slizké kluzkosti opoidů, tupě si škrábajících přirození uprostřed ulice, spokojeně se dívajících na ten zvlněný, rozhoupaný, natrásající a kymácející se svět vůkol.

Ze všech stran se na nás valí africká hudba. Hudba kořenící v Africe. Pustili do ní trochu elektřiny, trošku ji nabílili, ale to je všechno. Pulsuje nám v žilách, určuje rytmus našeho cítění a myšlení. Devadesát procent hudby, kterou denně posloucháme, má africké kořeny. Nedávno na „křesťanském“ rádiu Lumen nějaká husička s vážným tónem v hlase tvrdila, že evropská hudba měla po staletí jistý deficit: byla příliš založena na melodii a ignorovala rytmus. Tuto výtku neadresovala jen běžným anonymním tvůrcům folklóru ale i klasikům umělé hudby. A protože šlo o „křesťanské“ rádio, tak nepochybně narážela na – po staletí zanedbávané – rytmy v rámci liturgie. Chápeme ji. Její nová afro-přirozenost pro ni činí jakoukoliv hudbu, která není založená na primitivních rytmech, nestravitelnou, a řekněme si to na rovinu: i nepochopitelnou. Její upřímnost je obdivuhodná. Už se nebude přetvařovat. Od dětství vyrůstala na afro-hudbě. Jako my všichni, Beethovena po kapkách prospala a odzívala ve škole jako nutné zlo, cizí zlo, zlo nepochopitelné. Celé nitro se jí bouřilo proti těm táhlým tónům smyčců a krám zamrzlých melodických ploch, kladených na sebe v prapodivných severních proudech. Proč se zbytečně nutit? Chce to rytmus. A přitom jen jedno století nazpět a úplně jiné „rytmy“... A zase vás posedne ten křečovitý, hysterický vzlykot...

Náš pláč se stává usedavějším při pohledu na alternativy a záchranné aktivity, které se zformovaly k obraně „evropanství“. Kytaroví matadoři „zprava“ v jednom šiku s pivně-fotbalovou lůzou, s jakou by ještě sto let dozadu policejní ředitelství nacpalo všechny trestnice v okrese. Maorsko-černošská tetování nás oblažují svojí zdviženou pravicí, která by jim byla v minulosti promptně sražena všemi historickými exponenty zdvižených pravicí, starými Římany počínaje a mladými Germány konče. Tříakordová komanda z lokálů a pajzlů, příslušníci spenglerovských velkoměstských nomádů bez kořenů, bez rasy a bez víry, neochotných nic změnit na svých nabytých afro-návycích, hnusících si vše rustikální, radostně žijí ve velkoměstském degenerovaném pařeníšti, které jim nabízí dostatek zábavy, nyní i afro-nacionální, takže mohou mít sladký pocit, že jsou exponenty starobylé a vznešené evropské kultury a zároveň se mohou chovat jako promiskuitní náčelník z Bora-bora. A to jsme ještě nezmínili geniální vynález novopohanské kvazi-modloslužby a (protože nejde o víru) pseudovíry v původní germánská, keltská a slovanská božstva, která mají tu nesmírnou přednost oproti papuánským a konžským, že jejich rty nevypadají jako rozříznutá pneumatika, což je zajisté nesmírná teologicko-kulturní supremace.

Náušnice, piercing, tetování, cetky všech druhů, vulgarita a pivní evangelium. Krásné vyhlídky. Cikánské čtyřkilové „řetízky“ kolem krku jsou povinné.

Nedávno bylo možné vidět jednoho zástupce Slovenské pospolitosti v akci. S výrazem sandinistického míšence z nikaragujského pralesa troubil do ampliínu. Co bylo nejzajímavější na jeho vzhledu? Ušní boltce. Natažené na ohavné africké náušnice, vypadající jako kolečka z východoněmeckého dětského vláčku, signalizovaly neomylně, kdo to k nám promlouvá – bílý Afričan. S tím si už musíte dát práci, ty žetony vám na tom lopuchu samy nevyrostou. A kdo si může hrát se svými laloky tak dlouho, aby nakonec vypadal jako šaman na levhartí stezce, ten má v hlavě asi tolik evropanství jako Mobutu Sesseko.

Vyhlídky jsou tedy nevalné, vzhledem k tomu, že jiná deklarovaná „anti-africká“ alternativa masovějšího charakteru se nezformovala a pravděpodobně, s takovouto duchovní výbavou Evropanů, jen tak ani nezformuje. Všechno to, co se rádo nazývá „konzervativním“, od trapných, špatně maskovaných, sionistů, přes národní pravici až po „křesťanskou“ demokracii, se jako na povel zvedne, když je třeba trsat rock and roll. Nejzábavnější jsou příslušníci staré šlechty, například přihlouplý syn Otty Habsburského, Karl, trsající ve vlastní show v německé televizi; ožralý Hohenzollern, trsající a zvracející na autosalonu, či připečená belgická vepřová hlava se svojí půvabnou a prostoduchou manželkou. Je půvabné poslouchat snobského herce, který na obrazovce pyšně mává chatrným glejtem svých zemanských předků z Nemanic, bouchaje se do prsou jaký je „konzervativec“ (rozuměj: podporuje Izrael a liberální ekonomiku), a pár dní nato ho vidět křečovitě trsat „rokec“ (spolu s jinými „konzervativci“), což kvituje s uspokojením, že se už dávno tak nevyřádil. Realita je krutá; něco mu v hlavě našeptává: buď konzervativcem, buď nacionalistou... Ale srdci neporučíš. Bee, bopp a loola...

Kolik z těch „pravičáků“, co tak rádi chodí vyparádění s afro-kérou a železným mobilářem z povodí Konga na tváři, by se hanbou propadlo, kdyby mělo jeden den chodit v národním kroji, nebo v něčem, třeba i novém, co by bylo založené na evropských tradicích. A tím nemyslím to, co se dnes nazývá „oblekem“, protože tato uniforma nagelovaných manažer-troglodytů a politických prostitutek, nošená s pietou a vznešeností černošského diktátora ze seriálu o rodině Smolíkových a vždy po šichtě odložená ve prospěch bermud a vietnamek, je tím nejtrapnější dokladem o násilí, které na sobě dnes páchají Evropané, když mají obléci tyto euro-montérky vyšších úředníků a vládců mas.

Afrikonisace Evropy dospěla dostatečně daleko na to, aby se návrat zdál nemožným. Je v nás, proudí v našich žilách a pulsuje v naší mysli. Je jen otázkou času, kdy ovládne masy úplně a dovede je, podobně jako ve starém Římě, k úpadku. Žádná vyspělá technologie nezachránila Římany tehdy, nezachrání ani Evropany teď.

Zkrátka, návrat není v lidských silách. Může být jen jeden faktor, který odvrátí Evropana z této neblahé cesty: Boží vůle. Záleží na Evropanech, zda se obrátí k Bohu a dostanou od něho i všechno ostatní, podobně jako v době pádu Říma a barbarského stěhování národů, nebo budou padat stále hlouběji do propasti kulturního primitivismu a afrikonisace. Svojí vlastní vnitřní silou to nedokáží. Již nebojují jen proti vnějšímu nepříteli, ale sami se sebou, protože

Afrika je v nás.

Poznámka překladatele

Tento text byl poprvé zveřejněn v roce 2009 na blogu **Sacrum Imperium**, vzápětí byl převzat několika dalšími webovými portály. Důvodem jeho nynějšího znovuzveřejnění je vedle skvělé výstižnosti zejména jeho každoroční platnost. Do češtiny byl přeložen z důvodu autorova květnatého vyjadřování, které nemusí být všem českým čtenářům srozumitelné, což by, zejména v případě tohoto textu, byla velká škoda. V textu byly ponechány slovenské reálie, které jsou však v tomto ohledu identické s českými, jež si tam tak můžete snadno dosadit.

Překlad textu a dodatek: Karel I. Šimek

Český text byl převzat ze stránek **Institutu sv. Josefa**.